

- 4) przy powiatowej komisji orzekającej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat) — główny księgowy budżetu powiatu (miasta) lub jego zastępca.
3. W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium rady narodowej obowiązki rzecznika dyscypliny budżetowej wykonuje rzecznik dyscypliny budżetowej odpowiedniej komisji orzekającej także w przypadku, gdy orzecznictwo w tych sprawach nie zostało przekazane tej komisji (§ 18 ust. 2 i § 28 pkt 3 i 4).
4. Jeżeli osoby wymienione w ust. 2 i 3 nie mogą wykonywać czynności rzecznika w danej sprawie z przyczyn wskazanych w art. 21 kodeksu postępowania administracyjnego, czynności te wykonuje rzecznik sprawujący nadzór (§ 41a ust. 2 i 3)."
- 10) w § 31 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) za udział w posiedzeniu organu orzekającego rzecznikowi dyscypliny budżetowej przysługuje wynagrodzenie w wysokości przewidzianej dla członka składu orzekającego”;
- 11) w § 33:
a) w ust. 1 wyrazy „obwinionego, organ lub osobę, której zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania” zastępuje się wyrazami „strony (rzecznika dyscypliny budżetowej i obwinionego)”,
b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca może zaniechać wyznaczania rozprawy, jeżeli z zebranych w sprawie dowodów wynika, że obwinionego należy uniewinnić lub postępowanie umorzyć. W takim przypadku organ orzekający wydaje orzeczenie po wysłuchaniu rzecznika dyscypliny budżetowej.”;
- 12) § 34 skreśla się;
- 13) w § 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Orzeczenia i postanowienia doręczają się stronom na piśmie.”;
- 14) po § 36 dodaje się § 36a w brzmieniu:
„§ 36a. 1. Przepisy § 33 ust. 3, § 35 i § 36 stosuje się odpowiednio w postępowaniu w II instancji.
2. O terminie rozprawy przed organem odwoławczym przewodniczący tego organu lub jego zastępca zawiadamia strony.
3. Organ odwoławczy powinien załatwić sprawę w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania odwołania lub zażalenia z zastrzeżeniem przepisu art. 32 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.”;
- 15) § 37 otrzymuje brzmienie:
„§ 37. 1. Postanowienie w sprawie opłat i kosztów postępowania może być zamieszczone w orzeczeniu lub wydane odrębnie. Na postanowienie w sprawie opłat i kosztów zamieszczone w orzeczeniu służy zażalenie w terminie przewidzianym dla wniesienia odwołania.
2. Osoba, na którą nałożono karę nagany lub upomnienia, nie ponosi opłat i kosztów postępowania.”;
- 16) po § 38 dodaje się § 38a w brzmieniu:
„§ 38a. Odpis ostatecznego orzeczenia doręcza się:
1) organowi, którego zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania,
2) kierownikowi jednostki, w której zaszły okoliczności będące przedmiotem postępowania,
3) organowi bezpośrednio nadrzędnemu nad jednostką określoną w pkt 2.”;
- 17) po § 39 dodaje się § 39a w brzmieniu:
„§ 39a. Nie można wykonać kary po upływie dwóch lat od chwili, gdy orzeczenie stało się ostateczne.”;
- 18) w § 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Organ nadzorczy (§ 40 ust. 2—6) uchyla lub zmienia ostateczne orzeczenie lub postanowienie, jeżeli jest ono oczywiście sprzeczne z przepisami prawa.”;
- 19) po § 41 dodaje się § 41a w brzmieniu:
„§ 41a. 1. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej.
2. Rzecznik dyscypliny budżetowej przy głównej komisji orzekającej sprawuje nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy resortowych i wojewódzkich komisjach orzekających (miejskich w miastach wyłączonych z województw).
3. Rzecznicy dyscypliny budżetowej przy wojewódzkich komisjach orzekających sprawują nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy powiatowych komisjach orzekających (miejskich w miastach stanowiących powiaty)”.
§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1964 r.
- Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

33

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 12 grudnia 1963 r.

w sprawie stosowania przez jednostki pływające marynarki wojennej, organów ochrony granic i Milicji Obywatelskiej międzynarodowych przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu.

Na podstawie art. 46 § 2 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Międzynarodowe przepisy o zapobieganiu zderzeniom na morzu, wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10 lipca 1963 r. w sprawie przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu (Dz. U. Nr 33, poz. 192), stosuje się do wszystkich okrętów i pływających jednostek pomocniczych marynarki wojennej, organów ochrony granic i Milicji Obywatelskiej, zwanych dalej w skróceniu „okrętami”.

2. Powołane w niniejszym rozporządzeniu prawidła, ustępy i punkty bez bliższego określenia oznaczają prawi-

dła, ustępy i punkty międzynarodowych przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu, wymienionych w ust. 1.

§ 2. Na podstawie prawidła 13 ustala się następujące zasady dotyczące umieszczania i stosowania na okrętach dodatkowych świateł zespołowych lub sygnałów oraz liczby, miejsca zamocowania, zasięgu lub łuku widoczności świateł albo znaków na okrętach:

- 1) okręty o długości większej niż 45,75 m (150 stóp) mogą nie nosić światła określonego w prawidło 2 ust. a) pkt ii), obowiązane są jednak nosić światło określone w prawidło 2 ust. a) pkt i),
- 2) światło wymienione w prawidło 2 ust. a) pkt i) może

- się znajdować niezależnie od szerokości okrętu na wysokości mniejszej niż 6,10 m (20 stóp) ponad kadłubem (mniejszej niż określona w prawidło 2 ust. a) pkt iii), jednak powyżej światła burtowych określonych w prawidło 2 ust. a) pkt iv) i pkt v),
- 3) okręt zajęty trałowaniem min powinien nosić:
- w dzień czarną kulę na szczycie przedniego masztu oraz jedną czarną kulę na końcu rei przedniego masztu z prawej lub lewej burty w zależności od tego, z której strony zagraża niebezpieczeństwo; jeżeli niebezpieczeństwo zagraża z obu stron, okręt nosi jedną czarną kulę z każdej burty; kule powinny mieć nie mniej niż 0,61 metra (lub 2 stopy) średnicy,
 - w nocy oprócz światła przewidzianych prawidłem 2 ust. a) pkt i) lub prawidłem 7 ust. a) pkt i) zielone światło na szczycie przedniego masztu oraz jedno zielone światło na końcu rei przedniego masztu z prawej lub lewej strony w zależności od tego, z której strony zagraża niebezpieczeństwo; jeżeli niebezpieczeństwo zagraża z obu stron — jedno zielone światło z każdej burty; światła te powinny być widoczne dokoła widnokregu z odległości co najmniej 2 mil.
- 4) okręty, które nie mogą nosić światła określonych w prawidło 11 ust. a) i b), powinny — niezależnie od długości okrętu — nosić dwa białe światła świecące dokoła widnokregu, widoczne z odległości co najmniej 2 mil; jedno z tych światła powinno być umieszczone na rufie okrętu na wysokości większej niż 1 m ponad kadłubem, a drugie na dziobie okrętu na wysokości większej niż światło na rufie,
- 5) w zespole okrętów znajdujących się w drodze lub stojących na kotwicy jeden z okrętów może nosić białe światło świecące dokoła widnokregu, umieszczone na szczycie masztu, niezależnie od innych przepisanych światła,
- 6) w zespole okrętów stojących na kotwicy jeden lub kilka okrętów może nosić, niezależnie od innych przepisanych światła, jedno niebieskie światło świecące dokoła widnokregu, umieszczone na rei masztu,
- 7) okręty idące w zespole jeden za drugim, z wyjątkiem ostatniego okrętu zespołu, mogą nosić oprócz światła rufowego określonego w prawidło 10 ust. a) jedno lub dwa dodatkowe białe światła świecące w kierunku rufy
- w sektorze około 10°, umieszczone w płaszczyźnie symetrii okrętu; górne światło znajduje się na grotmaszcie lub na specjalnym wsporniku, a dolne nad światłem rufowym określonym w prawidło 10 ust. a),
- 8) okręty zabezpieczające ćwiczenia okrętów podwodnych marynarki wojennej powinny dodatkowo nosić w dzień sygnał „KP” według Międzynarodowego Kodu Sygnałów, w nocy niezależnie od innych przepisanych światła trzy niebieskie światła umieszczone jedno pod drugim na rei masztu,
- 9) niezależnie od innych przepisanych światła i znaków okręty prowadzące strzelanie w nocy noszą na maszcie czerwone światło świecące dokoła widnokregu i umieszczone ponad światłem białym określonym w prawidło 2 ust. a) pkt i), w dzień zaś okręty te podnoszą czerwoną prostokątną flagę o rozmiarach typowych flag sygnałowych Międzynarodowego Kodu Sygnałów,
- 10) okręty organów ochrony granic pełniące służbę graniczną w celu zatrzymania innego statku lub jednostki pływającej strzelają dwie zielone rakiety oraz:
- w dzień podnoszą na maszcie flagę „K” według Międzynarodowego Kodu Sygnałów,
 - w nocy zapalają na maszcie dwa zielone światła świecące dokoła widnokregu, umieszczone jedno pod drugim w odległości około 1 m między nimi, przy czym dolne światło zielone powinno się znajdować nie niżej niż 0,5 m nad światłem białym określonym w prawidło 2 ust. a) pkt i); sygnały powyższe oznaczają: „Służba Graniczna — zastopujcie wasze maszyny”,
- 11) okręty Milicji Obywatelskiej pełniące służbę powinny nosić dodatkowo jedno światło niebieskie umieszczone pionowo ponad światłem określonym w prawidło 2 ust. a) pkt i); światło to powinno być widoczne dokoła widnokregu z odległości co najmniej 2 mil.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministrów Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego z dnia 2 września 1954 r. w sprawie stosowania przez jednostki pływające Marynarki Wojennej i Wojsk Ochrony Pogranicza międzynarodowych przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu (Dz. U. Nr 44, poz. 203).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*

34

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 lutego 1964 r.

w sprawie obowiązków zakładania urządzeń piorunochronnych.

Na podstawie art. 7 i w związku z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wieże, budynki, kominy i maszty wyższe od otaczających je budowli, budynki użytku publicznego oraz inne budynki nieprzemysłowe, do których jednocześnie ma wstęp więcej niż 100 osób, budynki zakładów przemysłowych, a także budynki, w których pożar mógłby wywołać duże straty materialne albo które posiadają dużą wartość kulturalną i naukową, jak budynki zabytkowe, budynki instytutów i zakładów naukowych, budynki gospodarcze i inwentarskie w uspołecznionych gospodarstwach rolnych, hodowlanych i leśnych itp., powinny posiadać urządzenia piorunochronne przewidziane dla tego typu obiektów.

2. Budynki i inne obiekty budowlane z pomieszczeniami zaliczonymi do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego albo w których są przetwarzane lub przechowywane

materiały wybuchowe, powinny posiadać urządzenia piorunochronne specjalne, których warunki techniczne określają odrębne przepisy.

3. Na istniejących budynkach i obiektach, określonych w ust. 1 i 2, urządzenia piorunochronne powinny być zakładane w terminach określonych w planach dostosowania obiektów do wymagań ochrony przeciwpożarowej, a w braku takich planów — w terminach określonych przez organy ochrony przeciwpożarowej.

4. Na budynkach i obiektach określonych w ust. 1 i 2, oddawanych do użytku po dniu wejścia w życie rozporządzenia, urządzenia piorunochronne powinny być zakładane przed oddaniem tych budynków lub obiektów do użytkowania.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się przy średnim lub dużym zagrożeniu piorunowym budynków i obiektów określonych według zasad ustalonych w Polskiej Normie.